

Életöszön

Tatárka Gézáné elhatározta, nem vesz többé levegőt. Nem lélegzik. Gyors véget akart. Mióta drága férje, Gézus, kilehelte a lelkét, az ő életének sincs értelme. Gézusnak minden leheletét számon tartotta, együtt lélegzett vele. Most nyugalommal várta a véget, a légszomjat, fulladást. Felkészült a csábítás érzésére, hogy mégis lélegezzon. Egy utolsót, bár még egyet. Az orrát sem kellett befognia, nyakán sem dagadtak ki az erek. Csak egyszerűen nem lélegzett. Eltelt néhány perc és semmi sem történt. Figyelte magát a tükörben, arca nem pirult ki, szeme is nyugalmat sugárzott.

Tatárka Gézáné megijedt. Ez szaporább légzéssel szokott járni, de most sem történt semmi. Szívére tette a kezét, érezte, gyorsan ver, tehát él, de hogyan, levegő nélkül. Gézus, ha látná, jól leszúrná, Joli, a kurva életbe, már megint nem férsz a bőrödbe, talán még suhintana is hatalmas kezével egyet, mert a drága Gézus már ilyen szókimondó fajta volt, nem tartott magában semmit, megmondta az őszintét. Ezt szerette benne.

Tatárka Gézáné egy széken ülve töltötte a napot. Estére sem lett jobb a helyzet. Éjfél körül elszunnyadt, csak hajnalban riadt fel. Orrát, ha befogta, ha nem, mellkasa nem emelkedett, csukott szájjal se történt semmi. Arra gondolt, álmában biztos jól beshpájzolt levegőből. Ezen nevetnie kellett, ha nem is volt okos asszony, azt tudta, 4-5 percnél többet nem lehet kibírni levegő nélkül.

A bajok a temetésen kezdődtek. Levegővétel nélkül nem ment a sírás. Szemében csillant némi könny, ami le is folydogált az arcán, de kitörő sírás, zokogás, még a szipákolás is lehetetlenné vált. Sóhajtásra sem volt mód, az nagy levegővétellel kezdődik. A gyásznap gyanúsan méregette, lám nem bög, nem zokog, nincs ennek lelke, áll ott, mint a cövek. Csak el ne ájuljon, aggódott Tatárka Gézáné, mert akkor szájtól-szájig légzéssel fogják megmenteni, akarata ellenére belefújják a levegőt. Amikor leengedték a koporsót, arra gondolt, kis levegő marad még a föld alatt Gézusnak, már bánta, hogy nem a hamvasztást választotta.

A halotti toron a szomszédoknak és ismerősöknek is feltűnt, Joli nem lélegzik. Ő csak bólogatott. A beszéddel is csínján bánt, nehogy véletlenül levegő kerüljön szájába, orrába.

Sorban megálltak az özvegy előtt, hogy ellenőrizzék, valóban nem vesz levegőt? Géza beteggondozó barátja tükröt tartott Joli szája elé és percekig csóválta a fejét. Homálynak nyoma se volt a tükrön, akár halotti bizonyítványt is kiállíthatott volna.

Tatárka Gézáné esete elterjedt az egész faluban. Bármerre járt, suttogások, kuncogás kísérte, a gyerekek meg is dobálták és gúnyversikéket skandáltak. Tatárka Gézáné nem törődött a külvilággal. Senki nem tudott a bizalmába férkőzni. Csak arra koncentrált, ne lélegezzon. Lassan az ellenségesség is megszűnt irányába, ha végigment a falu utcáján becsukódtak az ablakok, kapuk, átnéztek rajta. Levegőnek nézték.

A postás, aki a másik faluban lakott és csak a nyugdíjak kézbesítésével volt megbízva, már harmadszorra tért vissza Tatárka Gézáné házához, hogy átadja nyugdíját, de most se nyitott senki ajtót. Erre nem volt példa. A postás becsengetett a szomszédhoz, érdeklődve, talán elutazott az újdonsült özvegy. Megtudta, Tatárka Gézáné napok óta ki se tette lábát a házból. A postás kihívta a rendőrséget. Feltörték a lakást.

A törzsőrmester hatolt be elsőnek a szobába, sálját orra előtt tartotta. Már sok ilyen akcióban vett részt, sejtette mi vár rá a lakásban. Körbenézett a rendbe tett szobában, bekukkantott a konyhába, kamrába, de Tatárka Gézáné se élve, se holtan nem volt látható. Még egyszer végigment a helyiségeken, a szekrényeket is kinyitotta. Semmi. Benézett az ágy alá is. Ekkor sálja már nem takarta orrát. Valami enyhe, émelygősen édes szagot érzett. Intett beosztottjának, jöjjön be nyugodtan, nincs itt semmi borzasztó látvány.

– Szellőztetni kellene – mondta a törzsőrmester.

Beosztottja kitarta a szoba ablakát. A különös szag pillanatok alatt eltűnt, elillant, ahogy beáramlott az ablakon a friss, virágillattal teli levegő.